

Svar (15/3 91):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Arbejdsformidlingens opgaver i forbindelse med jobbesættelser er at formidle kontakt mellem arbejdsgivere og arbejdssøgende, bl.a. gennem an-/henvisning med henblik på, at jobbesættelser sker så hurtigt og smidigt som muligt.

Det er derimod de respektive a-kassers opgave at foretage en eventuel efterfølgende rådighedsvurdering, såfremt en an-/henvisning ikke fører til ansættelse, og AF har ingen indflydelse på dette spørgsmål, som der er fastsat særskilte regler for.

Arbejdsformidlingen har naturligvis ingen indflydelse på, om en arbejdsgiver ønsker at ansætte de af arbejdsformidlingen an-/henviste personer, og heller ikke på, hvem den pågældende arbejdsgiver i givet fald ønsker at ansætte af dem, der er an-/henvist fra AF. AF bestræber sig dog på så vidt muligt at an-/henvise arbejdssøgende, som svarer til det job, der er beskrevet af arbejdsgiveren.

Om det konkrete tilfælde kan det oplyses, at der i Odder Kommune den 8. marts 1991 var tilmeldt seks ledige frisører, de fire af disse fuldt ledige. Den ene af disse er ledigmeldt den 4. marts 1991. De øvrige fem har alle været henvist til den pågældende frisørsalon. De fire blev ikke ansat, en mødte ikke op ved første henvisning, og ved anden henvisning ønskede den ledige ikke at modtage arbejdet. I et sådant tilfælde modtager den pågældende persons a-kasse en indberetning fra AF om det pågældende medlem.

Den omhandlede salon har med jævne mellemrum indgivet ordre til AF om frisører, og en del stillinger er blevet besat med AF's bistand. I nogle tilfælde er ordren blevet annulleret på grund af, at arbejdet bortfaldt, og i enkelte tilfælde har AF ikke måttet formidle arbejdssøgende til virksomheden, idet den har været blokeret. I visse tilfælde har AF været behjælpelig med at hente arbejdssøgende frisører fra andre AF-kontorers område.

Det er min opfattelse, at AF har gjort en udmærket indsats for at skaffe arbejdskraft til den pågældende frisørsalon, og at AF således på ingen måde har vist sin utilstrækkelighed. Jeg forventer, at AF også i fremtiden vil bestræbe sig på at opfylde den pågældende virksomheds arbejdskraftbehov.

Spm. nr. S 292

Til *udenrigsministeren* (5/3 91) af:

Kim Behnke (FP):

»Finder udenrigsministeren ikke, at der er modstrid mellem regeringens ønske om at genoptage ulandsbistanden til Kina og det formulerede ønske om at stoppe bistand til atomvåbenlande?«

Begrundelse

Det er inden for mindre end to måneder blevet meddelt, at regeringen vil forbigå atomvåbenlande, når der i fremtiden skal ydes ulandsbistand (20. januar 1991), og at regeringen vil genoptage bistanden til Kina (2. marts 1991).

Spørgeren ønsker klarhed over, hvad der egentlig er regeringens politik på området.

Svar (25/3 91):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Som det fremgår af mit svar på spørgsmål nr. S 293 er det regeringens opfattelse, at der er grund til at overveje, hvorvidt der kan skabes et internationalt samarbejde om effektivt at begrænse overførslen af våbentechnologi og andre avancerede produkter af militær betydning til udviklingslandene for herigennem at forhindre, at disse lande udvikler eller på anden måde kommer i besiddelse af atomvåben og andre former for masseødelæggelsesvåben.

Hvad netop Kina angår, gælder imidlertid det særlige forhold, at Kina – som det eneste udviklingsland – er en af verdens fem erklærede atomvåbenmagter og i årtier har været etableret som sådan i det internationale samfund.

Spm. nr. S 293

Til *udenrigsministeren* (5/3 91) af:

Kim Behnke (FP):

»Hvornår får regeringens politik om at stoppe ulandsbistand til atomvåbenlande konsekvens for vores bistand til Indien, Kina, Pakistan og andre mulige atomvåbenlande?«

Begrundelse

Ifølge Jyllands-Posten den 20. januar 1991 og 31. januar 1991 er det regeringens opfattelse, at atomvåbenlande ikke skal kunne få ulandsbistand fra Danmark.